

IB 8992 *

Σύμψ 792
Σύμψ βιβλιοθήκης
Σύμψ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

«Η αὐγή χαράζει· τὰ πουλιά 'ς τὴ στέγη κηλαῖδοῦνε,
Καὶ τὰ ὀρφανὰ τὰ δύστυχα, ποῦ τ' ἄκουσαν, 'ξυπνοῦνε.
Βουβὰ καλημερίζονται μὲ μάτια δακρυσμένα,
Καὶ 'ντυῶνται τ' ἄχαρα σκουτιά, τὰ μαυροβουτημένα.

Ἔχει θανάτου σήμερο ἡ ὀρφανιά τους σχόλη,
Καὶ θὰ κινήσουν τὰ φτωχὰ 'ς τὸ μαῦρο περιβόλι,
Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ποῦ πέρυσι, τὴν ἴδια τούτη μέρα,
Ἐπήγανε κ' ἐθάψανε τὸ γέρο τους πατέρα. . .

Ο κόσμος, ποῦ τὸ σήμαντρο τὸ νεκρικὸ 'γροικάει,
Τὸ γέρο συχωράει,
Κι' ἀκοῦς 'ς τὴν κάθε γειτονιά: «Ἀγία νᾶν' ἡ ψυχὴ του»!—
Ἄς ἔχουν τὴν εὐχὴ του.

Κλεῖ χρόνος, ὁποῦ ὁλόγυρα
'Σ τὸ ἅγιο σου κρεβάτι,
Γροικῶντας εἰς τὸ πλάγι μας
Τοῦ χάρου τὴν πνοή,
'Εβλέπαμε, Πατέρα μου,
Τὸ ἀγαπητὸ σου μάτι
Μὲ τὴν ἡμέρα, πῶφευγε,
Νὰ ξεψυχᾷ, νὰ σβῇ.

Κ' ἔδυσε, κ' ἐβασίλεψε!
Τόσο πολὺ ἀγαποῦσες
Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ποῦ σῶστελνε
Χαρόγελο στερνόν,
Ποῦ, τοῦ θανάτου διώχνοντας
Τὸν ἴσχυο, καρτεροῦσες
Νὰ δῶσας με τ' Ἀστέρι σου
Τὸ τόσο ἀγαπητό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐσθύστης, καὶ τὴν ἄχαρην,
Φτωχή μας κατοικία
Διὸ ἰσχύταις τὴν ἑπλακώσανε
Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ!
Κ' εἰπώθη 'ς τὴ λαχτάρα μας
Σκληρὴ παρηγορία,
Πῶς ἔκαμες τὰ χρόνια σου,
Καὶ νάχουμε ζωὴ!

Ἐνῶ, ἀκριβέ μου Γέροντα,
Τὰ δύστυχα ὀρφανὰ σου
Τὸν ἀγούρῳ σου θάνατο
Ἐρηνούσανε πικρά,
Γιατὶ 'ς τὰ τρεμοκίνητα,
Πατέρα, γόνατά σου
Ἐστηρίζανε τὴ νειότη τους,
Ποῦ ἐγέρασε μὲ μιὰ.

Κ' εὗρίσκαμε 'ς τὰ χρόνια σου
Ἐμεῖς τὴ δύναμί μας,
Ἀπ' τὸ θολὸ τὸ μάτι σου
Ξανοίγαμε τὸ φῶς,
Ἐτὴν ξηραμμένη φλέβα σου
Ἐτρεφότουν ἡ δίκῃ μας,
Κι' ὁ πάγος σου 'ς τὰ στήθη μας
Ἐστάλαζε θερμός.

ὦ ξύπνα, Γέρο, ξύπνησε,
Καὶ πάλι νὰ σὲ ἴδουμε,
Νὰ φέρῃς εἰς τὸ σπίτι σου
Τὴ νειότη, τὴ χαρά·
Ἐτὸν παγερὸ χειμῶνα σου
Τὴν ἀνοιξί, νὰ εὐρούμε,
Νὰ ζεσταθῇ 'ς τὸ χιόνι σου
Ἡ δόλια μας καρδιά.

Ξύπνα, καὶ ξανακάθησε,
Πατέρα, ἀνάμεσό μας,
Ἐτὴ θέσι ἐκεῖνη, π' ἄφησες
Τοῦ τραπέζιου ὀρφανή,
Τὸ πλούσιο καὶ υπερήφανο
Νὰ λάμπῃ φτωχικὸ μας,
Ν' ἀρτύσῃς τῆς ὀρφάνιας μας
Τ' ὀλόπικρο ψωμί.

Σήκω, Πατέρα, Δάσκαλε,
Τὸ νοῦ μας νὰ ποτίσῃς
Μὲ τῆς σοφίας τ' ὀλόδροσο,
Τ' ἀθάνατο νερό.
Ξύπνα, μὲ μίαν ἀχτίδα σου
Τὸ σκότος νὰ φωτίσῃς
Τοῦ πνεύματός μας, π' ἄφησε
Τὸ πνεῦμα σου ὀρφανό.

Κλεῖ χρόνος, ὁποῦ ὀλόγυρα
Ἐτὸ ἅγιο σου κρεβάτι,
Γροικῶντας εἰς τὸ πλάγι μας
Τοῦ χάρου τὴν πνοή,
Ἐβλέπαμε, Πατέρα μου,
Τὸ ἀγαπητό σου μάτι
Μὲ τὴν ἡμέρα, πῶφευγε,
Νὰ ξεψυχᾷ, νὰ σβῇ.

Κ' ἔδυσε, κ' ἐβασίλεψε!
Τόσο πολὺ ἀγαποῦσες
Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ποῦ σῶστελγε
Χαμόγελο στερνό,
Ποῦ, τοῦ θανάτου διώχνοντας
Τὸν ἴσχυο, καρτεροῦσες
Νὰ δύσῃς μὲ τ' Ἀστέρι σου
Τὸ τόσο ἀγαπητό.

Ἀλλὰ τ' Ἀστέρι, πῶδ' ὤδυσε,
Ποῦ 'σβύστηκε μαζί σου,
Ἐξύπνησε, καὶ σ' εὔρηκε
'Σ τὸν ὕπνον τὸν βαθύ !
Ἐημέρωμα δὲν ἔφεξε
'Σ τὴ νύχτα τὴ 'δική σου·
Ἄχ ! 'πὲς μου, ἀπὸ τῆ δύσι σου
Θὲ νὰ προβάλλῃ αὐγή ;

ὦ, ἀνίσως καὶ τὸ μάτι σου,
Ποῦ 'σβύστηκε, Πατέρα,
Εἰς ἄλλον κόσμον ἐξύπνησε
Κι' ἀστράφτει λαμπυρό·
Ἀνίσως καὶ τὸ πνεῦμα σου
Γυρίζει 'ς ἄλλη σφαῖρα,
Καὶ ζῇ 'ς ἡμέρ' ἀνέσπερη,
'Σὲ φῶς παντοτεινό·

Ἐκεῖ, ἐκεῖ, 'ς τὴν ὁμμορφή
Γαλάζια κατοικιά σου,
Ὅπου θὰ ζῇς, θὰ χαίρῃσαι
Μ' ἄλλαις ψυχαῖς μαζί,
Μὴ δώσης τὴν ἀγάπη σου,
Μὴν 'πῇς ἄλλους παιδιὰ σου·
'Σ τὸν οὐρανὸ δὲ θέλουμε
Νὰ μείνουμ' ὀρφανοί !

Ὁ λόσμος, ποῦ τοὺς ὀρφανοὺς 'ς τὸ διάβα του ἀπαντᾷ,
Τὰ γέρο συχωράει,
Κι' ἀκοῦς: « Ἄς ἔχουμε κ' ἐμεῖς, μ' ἐκείνους, τὴν εὐχή του. . .
'Αγία νᾶν' ἡ ψυχὴ του ! »

Ζάκυνθος, 28 Ὀκτωβρίου 1891.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΡΩΚΗΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΕΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.25.Φ10062